

подиръ осмьдесять години отъ изданіе-то на неговы-тѣ съчиненія не ще бжде обвиненъ въ заблужденія, и за това мене ми са щѣше да развѣя и допълня негово-то ученіе; но единъ гласъ отъ небе-то внезапно ма събуди, и изведнаждъ унищожилъ всички-тѣ ми мѣтны и неясны мечтанія.»

Трѣба да заблѣжимъ, че по нѣкой пѣхтъ мѣчно може да са рѣши — на присмѣхъ ли говори Галилей, или само прибѣгва до проницескыя языкъ отъ хитрость, съ надѣжда да избѣгне анатемы-тѣ на инквизиціята. Той, н. пр. свършва едно отъ свои-тѣ съчиненія съ слѣдующы-тѣ думы: «въ заключеніе ще кажъ, че откакъ приписанно-то на земя-та движеніе, — кое-то, като благочестивъ чловѣкъ и католикъ, азъ считамъ за най-лѣжливо и нескѣществующе, — тѣй хубавѣтъ обьяснява много различни явленія, азъ, при всички-та му неоснователность, още не сѣмъ увѣренъ въ това, че то са не съгласява толкози неоснователно съ движенія-та на кометы-тѣ.»

Въ 1624 г., скоро слѣдъ възлѣзваніе-то на Урбана VIII на папескый прѣстолъ, Галилей пакъ ходилъ въ Римъ за да принесе на новыя папа свои-тѣ поздравленія и въ сѣщо-то време да спечели негова-та благосклонность. Вижда са да е былъ пріетъ съ неожиданна благосклонность, и кога-то си отивалъ, папа-та съ слѣдующы-тѣ думы са отзовавалъ за него на великыя херцогъ Тосканскы Фердинанда: «ный намѣрвамы въ него не само литературны достойнства, но и любовь къмъ благочестіе-то, и виждамы, че той е силенъ въ онѣзи качества, съ кои-то са спечелва благосклонность-та на папа-та. И сега, кога-то той доде въ този градъ, за да ни поздрави съ възлѣзваніе-то ни на прѣстола, ный го любезно прегърнѣхмы и не можемъ да го оставимъ да са завърне въ онѣзи страна, въ коя-то го призовава ваша-та щедрость, до дѣ му не искажемъ наша-та върховно-священническа любовь. За да ви покажемъ, колко ни е той драгъ, ный благоволихмы да му дадемъ това почетно удостовѣреніе въ добродѣтель-та и благочестіе-то. Освѣнъ това, ный свидѣлствувамы още, че всяка награда, съ коя-то вый го удостоите, ще ни бжде пріятна.»

Въ 1630 год., Галилей свършилъ едно голѣмо съчиненіе, надъ кое-то са той много време трудилъ. Това съчиненіе носи слѣдующе-то заглавіе: «Разговоръ за Птолемева-та и Коперникова-та системы.» По причина на мѣнне-то, кое-то тогазъ господствувало, че Галилей се още са придржалъ о Коперниково-то ученіе, кое-то было осѣдено като еритическо, нѣ-колко време не му са давало позволеніе отъ инквизиторы-тѣ (кое-то было необходимо за всяко съчиненіе) да напечати поменатыя разговоръ. Той сполучилъ това само кога-то пакъ прибѣгнѣлъ къмъ двуличность-та и лукавства-та, при помощь-та на кои-то заслѣпилъ очи-тѣ на тщеславно-то и суевѣрно-то дѣховенство. Въ 1632 год. съчиненіе-то са появило съ слѣдующе-то заглавіе: «Разговоръ на Галилея-Галилей», екстра-ординарныя математикъ въ Пизанскыя Университетъ и главныя философъ и математикъ на великыя херцогъ Тосканскы, дѣто въ четьре бесѣды са разглеждатъ двѣ-тѣ главны системы на свѣта — Птолемева-та и Коперникова-та, при кое-то и отъ двѣ-тѣ страны не удовлетворително са предлагатъ философскы доводи. Приструвка-та на автора въ разговоръ-тъ са вижда отъ слѣдующе-то «введеніе,» назначено за «благомыслищыя читателъ.»